

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιδρυμένον διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροσχόν εἰς τὴν χάσάν διὰ τῆς ἀπρησίας καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρισταρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καιροὺς.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐξωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτήσιον δρ. 16.—	Ἐτήσιον δρ. 25.—
Ἑξαμηνίος 8,50	Ἑξαμηνίος 12.—
Τριμηνίος 4,50	Τριμηνίος 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτήσιον, δολάρια 4	
Περίοδος Β' — Τόμος 28ος	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαΐου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικῶν, λεπτ. 40 Ἐξωτερικῶν, λεπτ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδου Ἐδραίου δρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειεῖον

Ἔτος 48ον. — Ἀριθ. 25

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα τῆς ἀυξήσεως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν, διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, εἶναι τοῦ λοιποῦ δρ. 28. (Ἑξαμηνίος δρ. 12 καὶ τριμηνίος δρ. 7.)

Ἐπίσης ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, εἶναι τοῦ λοιποῦ λεπτὰ 50.

Τὰ διὰ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν παραγγελλομένων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ τόμων καὶ βιβλίων, πρέπει νὰ υπολογίζονται εἰς τὰ διπλάσιον τοῦ εἰς τοὺς μέγρι τοῦδε καταλόγους σημειουμένου ποσοῦ.

[18ς καὶ Ἀλληλογραφίαν 23ον φύλλου, σελ. 188.]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Μ' ὄλες τὶς περιποιήσεις ποῦ τοῦ ἔκκαναν, ὁ μικρὸς λοχίας ἦταν στενοχωρημένος, γιατί δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκείνη ἀπραξίαν.

Ἡ μόνη του παράγορά ἦταν νὰ διαβάσῃ περιγραφὰς τῶν μαχῶν τῆς Ἰταλίας, τῶν νικῶν τοῦ Βοναπάρτη. Δὲν εἶδνε προσοχὴ οὔτε στὰ πολιτικὰ γεγονότα, οὔτε καὶ στὰ στρατιωτικὰ τῆς Γερμανίας. (Γιὰ τί κι' ἐκεῖ ὁ πόλεμος εἶχε ξαναρχίσει μὲ τὸν στρατηγὸν Χόας.) Ὅλος του ὁ ἐνθουσιασμός, ὅλος του ὁ θαυμασμός, ἦταν τώρα γιὰ τὸν Βοναπάρτη, τὴν στρατιωτικὴν αὐτὴ μεγαλοφυΐαν, τὸν στρατηγὸν ποῦ δὲν ἦταν ἀκόμα εἰκοσιεξή χρονῶν καὶ ποῦ ἡ φήμη του κατακτούσε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὴν Γαλλίαν...

Μόνο τὸ Σεπτέμβριον, ὁ Γιάννης μπόρεσε τελοσπάντων νὰ βγῆ ἔξω μόνος του καὶ χωρὶς δεκανίκια. Τὸ πόδι του εἶχε γυαυρεθῆ. Δὲν εἶχε ὅμως δυναμώσει ἀκόμα τόσο, ὥστε νὰ γυρίσῃ στὸ στρατό.

Μετὰ ἓνα μῆνα, στίς 17 Ὀκτωβρίου 1797, ὁ πόλεμος ἐσταμάτησε μὲ τὴν ὑπογραφήν τῆς συνθήκης τοῦ Κάμπο - Φόρμιο, ποῦ τὴν ὑπαγόρευσε, καθὼς εἶπαμε, ὁ στρατηγός Βοναπάρτης.

Τί ἀπορήτευση γιὰ τὸν μικρὸ λοχία! Νὰ τελειώνῃ ὁ πόλεμος τῆ στιγμῇ ἰσῶσά ποῦ θανάμωνε κι' αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του ἱκανὸ γιὰ ὑπηρεσία. Ἄ, πὼς ἤθελε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Ἐνατο. Κι' ἄς τὸν ἀγαποῦσαν τόσο οἱ δικοὶ του, κι' ἄς περνοῦσε τόσο ὠραία στὸ σπίτι τοῦ κυρ-Νικολά τοῦ Σαντονά!

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Βοναπάρτης γύρισε ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν στὸ Παρίσι.

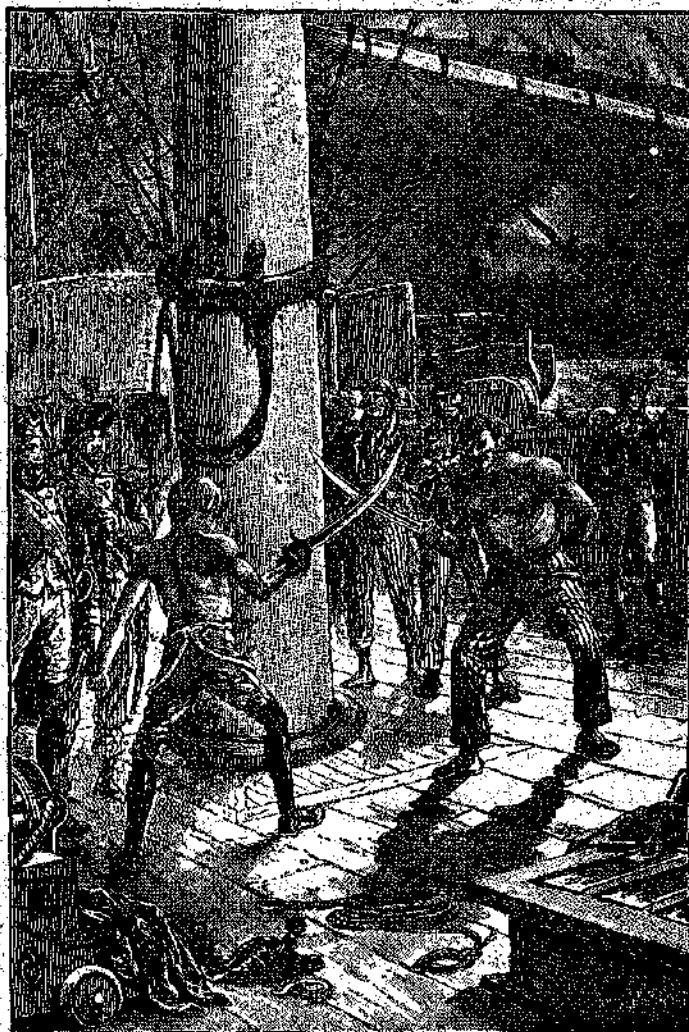
Ἐκείθις ἔς ἓνα μικρὸ σπίτι, στὴν ὁδὸν Σαντραί, κι' ὁ Γιάννης θέλησε νὰ ἰδῆ τὸ νέο ἥρωα, ποῦ τὸνομά του ἦταν ἔς ὄλα τὰ στόματα.

Τὸ Διευθυντήριο ἐτοίμαζε μιὰ μεγάλη θριαμβευτικὴ ἐορτὴ γιὰ τὴν νίκην τῆς Ἰταλίας. Στὴν αὐλὴ τοῦ Λουξεμβούργου, λαμπροστολισμένῃ γιὰ τὴν περιστάση, ὁ στρατηγός Βοναπάρτης ὁ ἴδιος θὰ παρέδιδε τὴ συνθήκη τοῦ Κάμπο-Φόρμιο στοὺς Διευθυντάς.

Πῆγε καὶ κι' ὁ Γιάννης, μὰ τόσο ἦταν ὁ συνωτισμένος, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐξέδραν, ὅπου ὁ νέος στρατηγός, περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς συμπολεμιστάς του, θὰ

ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Ταγευράνδου μιὰ σημαία σκεπασμένη μὲ τὰ ὄνματα τῶν νικῶν.

Εἶδε μόνο τὴ σιλουέτταν του, κόντῃ καὶ ἰσχνῇ ἀνάμεσα στους χρυσοφρακτοὺς στρατηγούς καὶ στοὺς Διευθυντάς μὲ τίς μεγαλοπρεπεῖς στολὲς καὶ τὰ φτερωτὰ καπέλλα, ὁ νικητὴς τῆς Ἀρχολῆς ἔκανε ἀγίτιση μὲ τὴν ἀπλότηταν τῆς περιβολῆς

Ἄκουσθητε κλαγγὴν σπαθίων κι' ἡ μονομαχία ἄρχισε... (Σελ. 204, στ. 8.)

και των τρόπων του. Ο Γιάννης δεν ξε-
κολούθησε τα μάτια του από πάνω του.
Τού έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση η μορ-
φή του Βοναπάρτη, αν και δεν διέκρινε
καλά τα χαρακτηριστικά του. Ζητωκραύ-
γασε μ' ένθουσιασμό κι' ανατρίχιασε σύ-
σσωμος όταν η χρυσοκέντητη σημαία έκλι-
νε μπροστά του.

Από τη στιγμή εκείνη δεν είχε παρά
μια φιλοδοξία: Να υπηρετήσει υπό τας δι-
αταγάς του, να μάθη τον πόλεμο, τον με-
γάλο πόλεμο, στη σχολή του.

Το ίδιο βράδυ τον άπαντησε στο δρόμο.
Περνούσε με άμαξι, κι' ο κόσμος έτρεχε
πίσω του, φωνάζοντας: Ζήτω ο Βοναπάρ-
της! Εκείνος, με στολή Ακαδημαϊκού,
πού εκείνη την εποχή της φορούσε κατά
προτίμηση, μόλις χαιρέτούσε. Έτρεξε με
τον κόσμο κι' ο Γιάννης. Μά τάμαξι χώ-
θηκε στην αύλη του παλατιού Μαζαρίνου
κι' ο μικρός λοχίας δεν μπόρεσε πάλι να
έξη τα χαρακτηριστικά του ειδώλου του.
Σκεπτικός, γύρισε στου Γιαννουά, όπου δεν
μίλησε παρά για τον Βοναπάρτη.

—Είμαι κατενθουσιασμένος μαζί του,
τους έλεγε κατενθουσιασμένος!

—Κι' εγώ! άπαντούσε η Κατερίνα.
Και δεν εφμαστε, παιδί μου, οι μόνοι...

Μια μέρα, τον Ιανουάριο του 1798,
ο Γιάννης έκανε τον περίπατό του κατά
το Παλάι-Ροαγιαλ. Και καθώς έστριβε
στην όδον Ρισελιέ, διασταυρώθηκε μ' ένα
στρατιγό, που πήγαινε πεζός. Τον έγνώρι-
σε, στάθηκε, τού έκανε το σχήμα και
του είπε χαρτικά:

—Προσκυνώ, στρατηγέ!
Ήταν ο Κλεμπέ.

—Μπζί! έκαμε. Σ' είσαι, Καρδινιά;
Δε σ' έγνώρισα άμέσως. Άλλαξες πολύ.
Ψήλωσες, έχεις, βλέπω, και γαλόνια...
Μένο που έμεινες αδύνατος σα βελόνα και
διατρεψέ το κοριτσάκιλο προσωπάκι σου.

—Ε, τι έγεινες εσύ μετά το Φλερύ;
Ο Γιάννης διηγήθηκε την οδύσειά
του. Κι' όταν ο στρατιγός Κλεμπέ τον
ξαναρώτησε τι έσκόπευε τώρα να κάνει, ο
μικρός λοχίας, με τη συνειθισμένη του
ειλικρίνεια, τού άποκρίθηκε πως τόνειρό
του ήταν να φύγει με το Βοναπάρτη.

Γιατί είχε άκουσει, πως ο νικητής της
'Αρκόλης εορχέδιαζε ολοένα μια έκστρατεία
στην Αίγυπτο, και πως γι' αυτό το σκο-
πό γινόταν μεγάλες και πολύ βιαστικές
έτοιμασίες στην Τουλάνη, όπου είχε μα-
ζευθή ολόκληρος στόλος.

—Και θέλεις να πάς και σύ, αλήθεια;
—Θά έδινά και τα γαλόνια μου, στρα-
τηγέ μου.

Ο Κλεμπέ, που ήταν ένας από τους
άρχηγους, που είχε διαλέξει ο Βοναπάρ-
της, συλλαγίστηκε λίγο κι' έπειτα είπει:

—Είσαι, παιδί μου, ένας από τους «Μα-
γεντινούς» μου και φόβος δεν ξέρεις τι
θα πη. Έλα λοιπόν καμιά μέρα, τον άλ-
λο μήνα, στο σπίτι μου, στο Σαγιό, να με

ίδης. Θα προσπαθήσω να σ' ευχαριστήσω.
Χωρισθήκαν μ' αυτή την υπόσχεση.

Όταν, τον άλλο μήνα, ο Γιάννης πή-
γε στο σπίτι του στρατηγού Κλεμπέ, ά-
κουσε μ' άπερίγραπτη χαρά από το στόμα
του, πως το Ένατο Σύνταγμα, που ήταν
όλοένα στο Κολμάρ, θα λάθκινε μέρος στην
έκστρατεία του Βοναπάρτη!

Όιτω μέρες άργότερα, ο μικρός λοχι-
ας βρισκόταν στο Κολμάρ.

Μπορείτε να φαντασθήτε με τι χαρά
τον έδέχθηκαν εκεί ο Μπέλ-Ρόξ κι' οι
άλλοι «Μαγεντινοί».

Τον έτοποθέτησαν άμέσως λοχία στο
σώμα του Ζολιμπούα, που είχε γίνει λο-
χαγός.

Και στις 30 Μαρτίου 1798 το Ένα-
το αναχώρησε από το Κολμάρ για την
Τουλώνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'
Με την Ανατολή

—Τι γυρεύεις εδώ, μικρέ; Κάνεις λά-
θος στην πόρτα, παιδί μου!

—Έτσι ύποδέχθηκε ο τιμονιέρης της
«Ανατολής», της νκουαρχίας του Γαλλι-
κού στόλου, τον Γιάννη Καρδινιάκ, όταν,
με το σάκκο στη ράχη, την κουβέρτα
στο ένα χέρι και το τουφέκι του στο άλλο,
έφθασε στην κορυφή της σκάλας, που ο-
δηγούσε στο κατάστρωμα.

Γιατί με όλα του τα δεκαοκτώ χρόνια,
φαινόταν ακόμη μικρός και τον έπειρανε
κανείς μάλλον για «παιδί του στρατού»
παρά γι' αληθινό στρατιώτη.

—Είμαι ο Γιάννης Καρδινιάκ, άποκρί-
θηκε θαρρετά, λοχίας στο Ένατο Σύν-
ταγμα, στο 2ο λόχο' όρίστε και τα γαλό-
νια μου.

Ο τιμονιέρης ήταν ένας κοντόχοντρος,
καλοδεμένος, σπιθικός, με λαιμό σαν του
ταύρου και τα μικρά σταχτερά μάτια του έ-
λαμπαν σ' ένα ολοστρόγγυλο πρόσωπο κερκ-
μιδι, κόνιζωμένο από κόκκινες φαβορίτες.

Σήκωσε τους ώμους περιφρονητικά, κοι-
τάζοντας μια τα χρυσά γαλόνια και μια
το άτριχο πρόσωπο του Γιάννη.

—Αν δεν είσαι τυφλός, συνάδελφε, έ-
ξακολούθησε ο μικρός λοχίας, προσπαθών-
τας να συγκρατηθή, πρέπει να ίδης, ότι
εδώ που βρίσκομαι, είναι η θέση μου.

Αλλά ο τιμονιέρης εξακολούθησε να
σηκώνη τους ώμους.

—Σά δε λυπούνται, μουρμούρισε, να
φορτώνουν τα καράβια με τέτοιους στρα-
τιώτες!

—Τί είπες; φώναξε ο Γιάννης, που τα
μάγουλά του έγειναν κατακόκκινα. Μά εί-
μαι στρατιώτης όπως είσαι και σύ ματηρή!
Έγώ πολέμησα στο Βαλμύ, στη Μαγεν-
τία, στο Φλερύ. Έσο τι έκανες σ' αυτό
τόν καιρό;

Ο ναύτης γέλασε σαρκαστικά, χωρίς
νάπαντηση.

—Δεν θα μου πής πως ήσουν στον
«Εκδικητή», εξακολούθησε ο Γιάννης, για-

τί κανενας δεν έγγιζε από εκεί. Με ποιά
λοιπόν δικαιώμα μού μιλάς έτσι;

—Έσο στο Βαλμύ! έκαμε τότε ο ναύ-
της. Άντε από δω, ψεύτ...

Δέν έπρόφθασε να τελειώσει. Ο Γιάννης
πέταξε το τουφέκι του κι' ώρμησε με τους
γρόνθους σφιγμένους.

Τους έχώρισαν.

—Σου χαιρετάει, βλέπω, ένα μάθημα κρι-
ναζε ο τιμονιέρης. Άντε και θά σοϊ το δώσω!

—Έδω, άμέσως! άποκρίθηκε εξαλλος
ο Γιάννης.

—Έδω δεν γίνεται! είπε σιγώτερα ο
τιμονιέρης, δείχνοντας τους άξτωματικούς,
που κοιτάζαν περιέργα τη σκηνή από τη
γέφυρα. Άν θέλεις όμως, έλα άπόψε στο
μεισιανό κατάφι: και σέ συγριζώ.

—Σύμφωνοι!

—Ποιά είναι το όπλο σου;

—Το όπλο μου... άπόρησε ο Γιάννης,
που ως τώρα δεν τον είχαν άπασχολήση
ζητήματα της μονομαχίας.

—Ναί, άποκρίθηκε ο ναύτης δεν πι-
στεύω να είναι το κανόνι!

—Πόψε τ' άπτετα και διάλεξε το ό-
πλο μόνος σου. Μού είναι αδιάφορο.

—Θέλεις με σπαθί;

—Μάλιστα.

—Λοιπόν το βράδυ, με δυο μάρτυρες,
ατη βίαση του μεισιανού καταρτιού.

—Θά είμαι!

Κι' ο Γιάννης σήκωσε το τουφέκι του
κι' έφθασε το λόγο του, που πολλοί από
τους στρατιώτες του είχαν άκούσει την
άρχη της λογομαχίας.

—Έκαμες πολύ καλά, πολίτα λοχία,
που τού άγρίεψες! είπε ο Καγκαλό, ένας
Παριζιάνος της Μονμάρτης, περσινός έ-
θελοντής.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό τού λοχαγού Danrit]

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Ε β ο μ ο
Combien j'ai douce souvenance
Du joli lieu de ma naissance!

Chateaubriand
Της λιμναθάλασσας τα φύκια
Και τάρμυρά άγαυά νφάα
Και τα πριούρια, τα σπαλίμια

Και τα χιλιόμορφα κανάλια
Γλυκά ή καρδιά μου λαχταρά.
Νησιά και πέλαα και κοράλλια

Και θάματα της γής μεγάλα
Και θάκουστές άνορνιαιές,
Δε σάς λογιάζω οδ' ως μια στάλα

Του θείου, ρηχού πελάου έκείνου!
Ω θύμησης, γλυκιάς παλιές,
Μεστέ; άπ την πνοή του κείνου!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

(*) -Πόσο γλυκοθύμητος μού είναι ο θναρνος
της γέννησής μου τόπος!

ΕΝΑ ΚΑΚΟ ΟΝΕΙΡΟ
ΚΙ' ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ
(Edouard Maynial)

Στο Μάρκελλο έχάρισαν για τη γιορτή
του ένα κάτασπρο ωραίο λαγωνικό, που
γρήγορα έγεινε ο σύντροφος όλων του τών
παιγνιδιών.

Ο Ντίκ, —έτσι φώναζαν τώρα οι σκυ-
λί, — έχει πολύ καλό χαρακτήρα, μα ο
Μάρκελλος δεν είναι πρότυπο πραότητος.
Θέλει να τού κάνουν όλες του τις όρεξεις κι'
όταν ο καύμενος ο Ντίκ δεν καταλαβαίνει
άμέσως τις διαταγές του, θυμώνει και συχνά
χτυπάει το φτωχό ζώο, που δεν αντίστρε-
ται καθόλου.

Μια μέρα, ο Μάρκελλος βρήκε περίεργο
το νάνεβή καβαλλικευτά στην πλάτη του
σκύλου. Δεν έχασε λοιπόν καιρό και καβά-
λησε, με το σκοπό νάναγκάση το Ντίκ,
έτσι φορτωμένο, να κάνει το γύρο τού κον-
τινού λειβαζιού, με κάλπασο. Ο Ντίκ
στην αρχή προσέφθηκε για το διασκεδα-
στικό αυτό παιγνίδι. Μα, όταν κατάλαβε
πως ο κύριός του τον κτύπαε με άπανωτά
κτυπήματα για να τον κάνει να τρέξη,
λύγησε άπότομα κάτω από το βάρος και
πέταξε το Μάρκελλο στο χορτάρι. Ήταν
η πρώτη του επανάσταση κι' η πρώτη του
εκδίκηση.

Ο Μάρκελλος, μ' όλο που δεν έπαθε
τίποτε από το πέσιμο, σηκώθηκε με φρεχτά
ξεφωνητά κι' έψή ο Ντίκ, ξεχνώντας τα ά-
δικα του κυρίου του, πλησίαζε για ναφιλιωθεί
μαζί του, έκείνος τον έπιασε με κακία από
τ' αυτιά κι' άρχισε να τον χτυπά με κλω-
τσιές και γροθιές. Καταλαβαίνετε βέβαια
πως μπόρεσε ο Ντίκ, αν ήθελε, να ύ-
περασιπθή; μα επειδή ήταν καλό ζώο, πε-
ριωρίστηκε να κοιτάξη γλυκά τον κύριό
του με τα ύγρα του μάτια κι' όταν ο Μάρ-
κελλος εξάντλημένος τελείωσε το σφρο-
νισμό, ο σκύλος πήγε στο σπιτάκι του και
ζάρωσε εκεί ήσυχα ήσυχα.

Την έρχομένη βραδιά, ο Μάρκελλος κοι-
μώταν ανήσυχα, όταν άξαφνα ένα παράξενο
ανατρίχισμα πέρασε, όλο του το κορμί και
σύγχρονα ένας παγωμένος άέρας τον χτύ-
πησε στο πρόσωπο. Άνοιξε άμέσως τα μά-
τια του και, μ' έκπληξη, είδε πως δεν ήταν
πιά στο κρεβάτακι του, ούτε στην κάμαρα
του, παρά στο όγρο χορτάρι ενός δάσους.
Σ' όλα του τα μέλη έννοιωθε μια άσυνήθη-
στη κούραση, τού φαινόταν πως τ' αυτιά του,
παρ'όλο μεγάλα, κουνιούνταν στον άέρα
της νύχτας.

Κοίταξε τα χέρια και τα πόδια του και
κόντεψε να φωνάξη από έκπληξη. Βλέπον-
τας νάχουν χαθή κι' αντίκατασταθή από
τέσσερα πόδια ζώου, σκεπασμένα με πρίγες
και στολισμένα με μακρυά νύχια, σαν κι'
εκείνα που είχε δει στα κουνέλια της αύ-
λης ή στους λαγούς, που έφερνε από το κυ-
νήγι ο θετός ο Γιώργης.

Για να ξεδιαλόνη τις άμφιβολίες του,
σύρθηκε με τα τέσσερα πόδια ως μια γει-
τονική πηγή, όπου το φεγγάρι άνατανάλου-
σε τη γλωμή του μορφή. Και το θέαμα, που
είδε, τον λύπησε κατάκαρδα. Αντί του μι-
κρού δροσερού και παχουλού άγοριού που ή-
ταν ως χτες άκομα, είδε μεσ' το καθαρό
νερό της πηγής την εικόνα ενός λαγού, που
έτρεμε από το φόβο κι' από το κρύο, με τ'
αυτιά του που κρεμόνταν κυπτηρά, με τα
μεγάλα φοβισμένα του μάτια, με τάνκατά-
στατα μουστάκια του και την άνήσυχη μου-
σουδίτσα του, που κουνιόταν από διαρκή
τρόμο.

Στην αρχή, έννοιωσε μεγάλη ταπεινώση,
έπειτα μεγάλη λύπη, συλλογιζόμενος πως
ποτέ πιά δε θα ήταν άγοράκι σαν και τ' έλ-
λα, που να κοιμάται σε ζεστό κρεβάτι
και σε καλά κλεισμένη κάμαρα. Άλλά θά-
πρεπε να δη την επικίνδυνη και άθλια ζωή
που κάνουν οι κάτοικοι του δάσους.

Όταν συνήθισε λιγάκι την καινούργια
του θέση, κοιτάξε γύρω του, για να δη
πού βρισκόταν. Ήταν στη μέση ενός με-
γάλου δάσους. Τριγύρω δεν έβλεπε άλλο
άπό δέντρα ξεφυλλισμένα από το χειμώνα
και γεμάτα χιόνι, κάτασπρα κάτω από το
άσγυρο φεγγάρι. Μέσα στα δέντρα, μαύροι
δρομίσκοι χαμόνταν σ' όλες τις μεριές.
Παγού βασίλευε άκρη σιγή.

Ο καύμενος ο λαγός είχε μαζευτή στη
ρίζα μιας βελανιδιάς και προσπαθούσε να
κοιμηθή, με το κεφάλι χωμένο μεσ' στα
μπροστινά του πόδια, όταν άξαφνα άκουσε
δίπλα του, μέσα στη σιωπή, ένα γέλιο. Ξα-
νάκοιξε τα μάτια κι' είδε με τρόμο ένα
ζώο άσχημο, παράξενο, που τον παρατη-
ρούσε ειρωνικά. Ήταν ένα είδος μικρού
νάνου, ένα μικρό σώμα με πελώριο κε-
φάλι. Φαντασθήτε ένα χοντρό κολοκύθι,
κίτρινο και ζαρωμένο, με άκανόνιστα
έξογκώματα. Τέτοια ήταν η φυσιογνωμία
του μικρού νάνου. Μεγάλα αυτιά στόλιζαν
το παράξενο αυτό κεφάλι, που κουνιόνταν
άδιάκοπα σαν βεντάλιες. Μάτια μεγάλα,
στρογγυλά και πονηρά, μύτη πελώρια με
μεγάλα γυαλιά, στόμα μεγάλο όσο και
τ' αυτιά, συμπλήρωναν το φανταστικό αυ-
τό ζώο. Τα ρούχα του νάνου δεν ήταν λι-
γώτερο παράξενα από το πρόσωπό του.
Φορούσε ένα φόρεμα κολλημένο άπάνω του
με μανίκια και μεγάλα παπούτσια με σου-
βλερές μύτες. Στο κεφάλι του ήταν ένας
πελώριος σκυφός σταχτής με μια προσε-
χή σα γέισο. Στην πλάτη του άνέμιζε ένα
παλτό. Τέλος ο λαιμός του ήταν ζωμέ-
νος από μια άσπρη τραχηλιά.

Ο νάνος θεώρησε, χωρίς άλλο, καλό να
αυτοσυστηθή, γιατί είπε τάνόλουθα:

—Εί! εί! φίλε, δεν περιμένεις καθόλου να
με ίδης. Έβρε πως είμαι ο Κόμπ, το στοι-
χείο τούτων των τόπων και πως εδω βρι-
σκεσαι στις ιδιοκτησίες μου. Ναί, πρόσθε-
σε με μεγάλη κυκλική χειρονομία, όλα αυ-
τά είναι δικά μου, όλο το δάσος είναι το

κράτος μου κι' εγώ μάγος, με την κουμ-
πάρα την σελήνη, το φυλάω τη νύχτα. Ά!
κουνέλι μου, φίλε μου, δε βρίσκεις πως ά-
πόψε είναι άπέροχη νύχτα; το ψυχρό άε-
ράκι, που σου χτυπάει παιγνιδιάρικα το
πρόσωπο, με σπρώχνει να κάνω μια θου-
βάδη καβαλλάρια μεσ' από τους δρόμους
του βασιλείου μου. Έλα, έλα να σ' άρματώ-
σω και να σε καβαλλικέψω, όμορφό μου ά-
λογάκι!

Τότε ο Κόμπ τράθηξε από την τσέπη
του ένα είδος πολύ λεπτού παινού, που έ-
μοιαζε ύρασιμένο με άχτίνες του φεγγαριού
και το άπλωσε στην πλάτη τού λαγού, για
σέλλα, έπειτα, με δυο μακρπούς κορμούς
καλαμιών, που τού τους πέρασε άνάμεσα
στα δόντια, έκανε ένα πολύ στέρεο χαλι-
νάρι.

Άφου τελείωσαν οι έτοιμασίες αυτές, ο
Κόμπ πήδησε στην πλάτη του λαγού και,
κεντρίζοντας τον με τα μικρά άνυπόμονα
πόδια του, τον έσπρωξε άπότομα προς τα
έμπρός, στους δρομίσκους, που φώτιζόνταν
άπό το φεγγάρι.

—Ίπ, ίπ! φώναξε, πρέπει να τρέξης,
όμορφό μου άλογάκι. Πρέπει να κάνης
γρήγορα! Άπόψε έχω συνάντηση με
τα στοιχειά στην πεδιάδα των θυμαριών.
Θά χορεύουμε στο χορτάρι χροπιασμέ-
νοι, τριγυρόδοντας τα φανταστικά μας τρα-
γούδια. Ίπ, ίπ! γρήγορα, καλό μου άλο-
γάκι! Δε θέλω ναργήσω και να με περι-
μένουν.

Όσο μιλούσε, ο Κόμπ χτύπαε με άπα-
νωτά χτυπήματα τα καταέδρωμένα πλευ-
ρά του λαγού. Κι' αυτός τρομαγμένος,
τρελός από το φόβο, εξαντλημένος, έτρε-
χε μ' όλ' αυτά. Έτρεχε χωρίς να στέκε-
ται, ρωτιώντας τον εαυτό του ποτε θα τε-
λείωνε το σκληρό του μαρτύριο. Κι' από
πίσω του το παλτό του νάνου χτύπαε τα
κουρασμένα του πλευρά και το τρομέρο του
τραγούδι τού τριβέλιε τ' αυτιά.

Που τελείωσε η τρομερή αυτή καβαλ-
λαρία; Ο Μάρκελλος δε θα το μάθη πο-
τέ. Γιατί άξαφνα ξύπνησε πλέοντας στον ί-
δρωτά, στο κρεβάτακι του. Το άσπρο δά-
σος, το φεγγάρι, ο Κόμπ, όλα είχαν χα-
θή. Δεν έμεινε πιά στις άνακατωμένες ί-
δέες τού μικρού παρά η ένθύμηση μιας ξε-
φρενιασμένης καβαλλάριας.

Και, έτσι όπως άκουε τα γαυρίσματα
του Ντίκ, κάτω στην αύλη, που φώναζε
τον κύριό του, χωρίς μνησικακία, ο Μάρ-
κελλος έσύγκρινε με το νού του τη χτε-
σινή σκηνή και τόνειρό του, και ύποσχεθήκε
στον εαυτό του να μην είνε ποτέ πιά, μα
ποτέ, κακός στα ζώα.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΛΟΥΛΟΥΔΟΚΟΣΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΑΣΙΑΙΑΣ των Λουλουδιών ήταν ο όμορφος Ρόδο κι ο κήπος ζούσ' ευτυχισμένος. Αλλά μερικά ζιζάνια, το Γαρούφαλο προπάντων και το Κρομμύδι, άρχισαν να παρατηρούν και να μην υποφέρουν την ανισότητα. Γιατί όλα τα Λουλούδια να μην είναι ίσα; Γιατί άλλα να τάζουν στη σέρα κι άλλα να τάζουν στο υπαίθρο; Γιατί άλλα να τάζουν σε φαρφουρένιες γαστρές, στα σάλονια, άλλα σε πήλινες, στην αυλή, κι άλλα να τάζουν στην κουζίνα;—Και κάνουν μια μεγάλη συνομωσία, για να εκθρονίσουν το Ρόδο, να καταργήσουν τα πρόνοια και να ζουν στο εξής ελεύθερα και...

...Μα ναι! Πού βρέθηκε ποτέ στον κόσμο ισότης, για να τή βρή κι ο λουλουδοκόσμος; Η μεταβολή του «καθεστώτος» έγινε, με το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο και χειρότερο. Αν, πρωτίτερα, έμπαιναν στις φαρφουρένιες γαστρές το Ρόδο ή η Καμέλια, τώρα έχουν τα πρωτεία το Κρομμύδι, το Γαρούφαλο, το Σκόρδο. Έπειτα την εξουσία που είχε το Ρόδο, την παίρνει το Γαρούφαλο. Και γίνεται τύραννος των λουλουδιών. Τα κακομεταχειρίζεται, τους παίρνει ό,τι έχουν, τσίνει να μαραινώνται, να ξεψυχούν. Το Σκόρδο άξαφνα του κόβει δυο κ ε φ α λ ι α του Κρομμυδιού, του αφαιρεί όλα του τα πόυ κ α μ ι α, με την πρόφαση πως έχει πολλά. Τελος πάντων, ο κήπος υποφέρει πολύ. Γιστού τα Λουλούδια μετανοιώνουν, ξανασηκώνονται, μαδούν το Γαρούφαλο και φέρουν πίσω το Ρόδο.

Τέτοια, με λίγα λόγια, είναι η υπόθεση της «αυτοκρατορικής φαντασμαγορίας» του κ. Πολυδίου Δημητριοπούλου, που παίζεται άλοένα στο Κεντρίκο από τον θίασο του «Ελληνικού Θεάτρου». Αλλά θυμούνται με αυτή τα τελευταία πολιτικά γεγονότα. Αλλά διακρίνουν μια σάτυρα του Ρωσικού μπολσεβικισμού. Αδιάφορο! Εγώ δεν βλέπω παρά τον Λουλουδοκόσμο, άνθρωποποιημένο από ένα ποιητή. Και το θέαμα με διασκεδάζει σαν κάτι πρωτότυπο, έξυπνο κι ωραίο. Στη σκηνή, που παριστάνει ένα θαμνίσιο κήπο, παρουσιάζονται κάτι περιέργα όντα, που είναι μαζι' κι άνθρωποι και λουλούδια. Ο ποιητής, από τις πιο χαρακτηριστικές ιδιότητες κάθε λουλουδιού, ή φυτού, έπλασε έναν άνδρα, μια γυναίκα ή ένα παιδί. Το Ρόδο άξαφνα είναι ο Βασιλιάς, ένας άφρατος, φαίσιος, με κωνίνα μάγουλα, που φέρει λουλούδια, στεμμά και πορφόρα. Η Καμέλια είναι η Βασίλισσα, μια νέα επίσης όμορφη, κατάλευκη, λαμ-

προστέλιση. Το Γαρούφαλο, το λαϊκό λουλούδι, είναι ένας νέος του λαού, κουτσάκις. Φορεί κατακόκκινο πουκάμισο και βελουδένιο πανταλόνι, βαθυπράσινο σαν το φύλλο της γαρούφαλιάς. Το Ζουμπούλι είναι ένα χαριτωμένο κορίτσι, ντυμένο στα γαλάζια, κι η μητέρα του, η κυρά Ζουμπούλα είναι μια γυναίκα επάρχειοττα με αφελείς τρόπους και με πλατύ ρουστάκι... μαντζουράνι. Ο Δούλος είναι ένας πράσινος χωριάτης των Μεσογείων. Το Καρπούλι επίσης, ένας πράσινος λεβέντης ρουστάνελλας, που κρατεί και το παλιό δωμάτιο όπλο. Το Πολυτρίχι... αν το βρήτε, τί είναι; Ο παππς των Λουλουδιών (που άρνείται όμως να κηδεύσει το φτωχό Νυχτολούλουδο, ένα παιδάκι που το σκότωσε η Ημέρα, γιατί δεν έχω να τον πληρώσουν και τότε παίρνουν να θάψουν το μικρό νεκρό τά... Νεκρολούλουδο.) Το Γαίδουράγκαθο, το τραγύ και άγριο, είναι ο Αστύδουλος με το βούρδουλα. Η Παπαρούνα είναι μια ζωηρή, χαρούμενη, πηδηχτή κοκκινόφρα. Ο Πανός είναι ένας γέρος γραμματισμένος, φιλόσοφος, που διαβάσει Μάρξ και Μακιαβέλη. Και τέλος το Κρομμύδι είναι ένας βρωμιάρης, κουρσλής αλλάγης, αλλά εξυπνότατος ο μασκάρας, σπέρτο μονάχοι...

Όλα αυτά τα πρόσωπα μιλούν βέβαια σαν άνθρωποι, αλλά μιλούν και σαν λουλούδια. Και μέσα στον φαντασμαγορικό εκείνο κήπο, που τον φωτίζουν πολύχρωμοι προβολείς, με τις φορεσιές που θυμίζουν τόσο τα χρώματα και τα σχήματα των Λουλουδιών, — και το «Ελληνικό Θεάτρο» ξόδεψε, χιλιάδες για να τις κάμει, — είναι στιγμές που ξεχνιόσαι και νομίζεις ότι είσαι το παιγνίο μιας μαγείας ή ενός ονείρου. Άξαφνα στη δική του Γαρούφαλου, η Καμέλια, η άσπρη Βασίλισσα, λιγοθυμά. Φωνάζουν το γιατρό, το Χαμομήλι. Μα το Χαμομήλι είναι από τους συνομηύτες, και το σκάει για να μη βοηθήσει τη Βασίλισσα. Ο Βασιλιάς τότε προτάζει: «Φέρτε μου άπ' το μπουφέ δροσιά του Απριλίου!» Και του φέρνουν εν άσπρο λουλούδι, που το πλησιάζει σαν ποτήρι στα χείλη της Καμέλιας και τη ζωογονεί.

Σ' άλλη στιγμή, το Γαρούφαλο διώχνει με ζωηρά κινήματα θυμού τις πεταλούδες, που του ρίχνονται για να του φάνε το μέλι. Ο θάνατος πάλι κι η κηδεία του Νυχτολούλουδου είναι σαν να βλέπεις ένα ποιητικό έπίγραμμα. Επίσης το διώξιμο του Ρόδου και της Καμέλιας. Κάθονται στους αναστάσιτους θρόνους. Γύρω τους όλα τα λουλούδια. Μπροστά τους, για να διασκεδάσει η Βασίλισσα, τραγουδεί το Τζανταμίνι, που είναι ένας ζακυνθινός τραγουδιστής με κιθάρα, και χορεύουν ο Κισός κι η Περιπλοκάδα. Αλλά οι χορευτάδες αυτοί είναι και συνομηύτες. Και καθώς χορεύουν, τυλίζουν με τα κλώνάρια τους το Ρόδο και

την Καμέλια, τους δένουν ώστε να μην μπορούν να κινηθούν. Του κάκου το Ρόδο φωνάζει: την Έξουσία, τους Φρουρούς, τον Αστύδουλο. Όλοι είναι στη συνομωσία. Και πετούν έξω από τον κήπο το βασιλικό ζευγάρι, — που στην άλλη πράξη όμως θα το ξαναφέρουν.

Όλο το έργο είναι γραμμένο σε στίχους. Τα Λουλούδια λένε τα πιο έξυπνα ή τα πιο τρυφερά πράγματα, με τις πιο πλούσιες, τις πιο άπρόοπτες ομοιοκαταληξίες. Κι' έτσι, όχι μόνο το θέαμα είναι διασκεδαστικό, παρά και το άκουσμα. Άφηνω τώρα το παίξιμο των ήθοποιών, που είναι κάτι τέλει. Ο «Λουλουδοκόσμος» είναι το πιο καλά άναιδασμένο έργο άπ' όσα είδαμε στο Έλληνικό Θεάτρο. Αλλά για να το απολαύσει κανείς, πρέπει νάφηση κατά μέρος κάθε πολιτική ή κοινωνική ιδέα που μπορεί να του θυμίσει, και να περιορισθεί στον κήπο εκείνο με τα χαριτωμένα Λουλούδια που του παρουσιάζει ο ποιητής. Έτσι θα του φανούν ωραία κι εκείνα που μπολσεβικίζουν, κι αν άκόμα δεν συμπάθη τον μπολσεβικισμό. Η τή είναι το. Εγώ τουλάχιστο αυτό κάνω, όταν βρίσκουμαι μπροστά 'ς ένα ποιητικό έργο: περιορίζομαι στην ποίησή του.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Το δυσκολότερο ήταν να κινηθούν για να περικυκλώσουν το πλάτωμα, χωρίς να τους αντιληφθή ένα ζώο με τόσο εξυδερκή μάτια, με τόσο δυνατή άκοή, με τόσο λεπτή όσφρηση.

Όπότε, ενώ η Τζένου, η Σουζάνα, η Ντόλλ κι ο Μπόμπης, στεκόνταν παράμερα, πίσω από κάτι θάμνους, ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος, ο Τζέιμς, ο πλοίαρχος Γκούλντ κι ο Τζών Μπλόκ, που δεν είχαν άλλο όπλο από τους μεγάλους σουγιάδες τους, άρχισαν σιγά σιγά την κυκλωτική κίνηση, κρυδόμενοι όσο μπορούσαν πίσω από τα δένδρα.

Η αντίλοπη εξακολουθούσε να πίνει στο ποταμάκι, χωρίς να δείχνει καμιά ανησυχία, όταν άξαφνα πετάχθηκε μπροστά της ο Φρίτς, βγάζοντας μια μεγάλη κραυγή.

Άμεσως το ζώο τινάχθηκε, τέντωσε το λαιμό του κι όρμησε προς τη λόχη, όπου θα έθανε με δυο πηδήματα.

Στο σημείο εκείνο φύλαξαν ο Φραγκίσκος κι ο Τζών Μπλόκ με τους σουγιάδες στα χέρια. Αν δεν κατάφεραν να εμποδίσουν την αντίλοπη να πηδήσει άπάνω από τα κεφάλια τους, θα την έχαναν.

Το ζώο έπηδησε. Αλλά από το φόβο του, δεν είχε πάρει καλή φόρα κι έπεσε άπάνω στον ναύκληρο που τον άναποδογύ-

ρισε. Έπειτα ξανασηκώθηκε, έτοιμο να ξαναπηδήσει.

Τη στιγμή εκείνη έφθασε ο Φρίτς, που της ρίχθηκε και κατάφερε να χώσει το σουγιά του στο πλευρό της. Συγχρόνως σχεδόν ο Χάρρυ Γκούλντ την έπληγωσε στο λαιμό.

Τα κτυπήματα αυτά έφθασαν να την τελειώσουν, κι ενώ η αντίλοπη ξαπλωνόταν άκίνητη άπάνω στα χαμόκλαδα, ο ναύκληρος σηκωνόταν σιγά σιγά.

—Να χαθή! έλεγε. Πολλά κήματα έφαγα στη ζωή μου, μα κανένα δεν μ' έκανε να πάρω τέτοια τούμπα!

Οι σύντροφοι του τον τριγύρισαν, ρωτώντας μην έπαθε τίποτα.

—Όχι, όχι, τους άποκρίθηκε. Μερικά γδαρσίματα μόνο, που θα περάσουν.

—Δεν πειράζει, είπε η Τζένου, για τον κόπο σας θα σας δώσουμε το καλύτερο κομμάτι.

—Όχι, κυρία Ζερμάτ, όχι! προτιμώ το κομμάτι που μ' έριξε κάτω. Κι' επειδή ήταν το κεφάλι, θα της φάω το κεφάλι!

Άρχισαν άμεσως να γδερνούν την αντίλοπη που τους έξασφάλιζε την τροφή ως άβριο το βράδυ. Δεν είχαν λαιπόν να φροντίσουν για κυνήγι ως που θα έθαναν στο Φραγκό.

Σ ένα τέταρτο της ώρας, τα μπουτια, οι κοτολέτες και άλλα φαγώσιμα κομμάτια της αντίλοπης ήταν έτοιμα να φηθούν. Άναφαν φωτιά 'ς εκείνο το πλάτωμα, κοντά στο ποταμάκι με το καθαρό και κρύο νερό, έψησαν το άφθονο και νόστιμο κρέας τους κι έφαγαν όλοι με τη μεγαλύτερη όρεξη.

Τι ώρατο που είναι, φώναζε ο Τζών Μπλόκ, να τρώω κανείς, ύστερ' από τόσον καιρό, και κρέας άληθινό! Γιατί εκείνο που τρώγαμε ως τώρα σερνόταν στη γη, ενώ τουτό — δώ περπατούσε με τα τέσσερα.

—Άς μη λέμε κακό για τις χελώνες μας! είπε ο πλοίαρχος.

—Ο κ. Γκούλντ έχει μεγάλο δικηο, έπρόθεσε η Τζένου. Αν δεν είχαμε τις καλές μας χελώνες, τί θα γινόμασε σ' εκείνη την έρημιά;

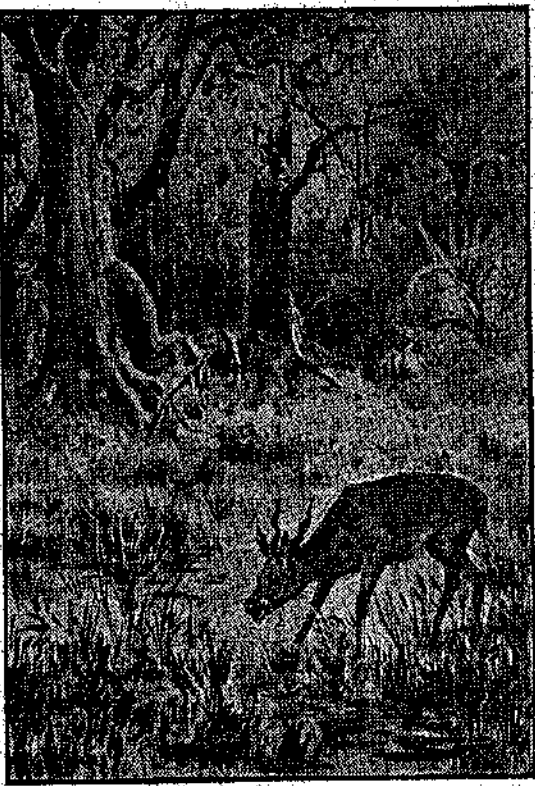
—Ζήτηω λοιπόν οι χελώνες! φώναζε ο ναύκληρος. Δώστε μου όμως άκόμη μια κοτολέττα!

Άφου τελείωσε το φαΐ του αυτό γεύμα, ξεκίνησαν. Δεν είχαν να χάσουν ούτε ώρα, αν ήθελαν να κάμουν ως το βράδυ τις τέσσερες λειψές που είχαν όρισει.

Ο Φρίτς κι ο Φραγκίσκος, αν ήταν μονάχοι, θα περπατούσαν και τη νύκτα,

για να βρεθούν ως άβριο τάπογεμα στο Φελεγκάιμ. Αλλά δεν μπορούσαν να υποβάλουν σε τέτοιο κόπο τις γυναίκες. Όσο για να τις αφήσουν με τους άλλους και να προπορευθούν οι δυο τους, δεν τολμούσαν να το προτείνουν, γιατί ήξεραν πως η Τζένου δεν θα δεχόταν με κανένα τρόπο τον χωρισμό. Έπειτα, τί χαρά να φάσουν στο τέμα όλοι μαζί, να πέσουν μαζι' στην άγκαλιά των συγγενών εκείνων και των φίλων, που τους περίμεναν τόσον καιρό κι' ίσως δεν έλπιζανε πιά να τους ξαναϊδούν!

Έτσι εξακολούθησαν το δρόμο τους ά-

«Ήταν μια αντίλοπη...» (Σελ. 189, στ. γ.)

χωριστοί. Κανένα εμπόδιο δεν τους παρουσιάστηκε. Και στις τέσσερες, το άπογευμα, έφθασαν στην άπορτασία.

Από εκεί και πέρα άπλωνόταν μια εύφορη χώρα, με βλάστηση που τη χρωστούσε μόνο στην παραγωγική δύναμη της γης. Δειβάδια κατάπρασνα, δασάκια και δένδρα, ως την είσοδο του Γκρόνταλ.

Βλάγια και ζαρκαδία περνούσαν από μακριά. Μα δεν είχαν άνάγκη να τα κυνηγήσουν. Βίβαν άκόμη και πολλά κοπάδια καμηλοπούλια, καθώς και μερικούς έλέφαντες, που θύμισαν στον Φρίτς και στον Φραγκίσκο την έπιθυμία που είχε ο Τζών να πιάνει και να ήμερώσει ένα τέτοιο παχύδερμο.

—Ποιος ξέρει όμως, είπε ο Φρίτς. Μπορεί να το κατάφερε κατά την άπουσία μας...

—Γιατί όχι; άποκρίθηκε η Τζένου.

Υστερ' από δεκατέσσερες μήνες που λείπομα, πολλά καινούργια πράγματα θα βρούμε στη Νέα Ελβετία.

—Στη δεύτερη πατρίδα μας! έπρόθεσε ο Φραγκίσκος.

—Φαντάζομαι, είπε η Ντόλλ, πως θα χη τώρα κι' άλλα σπίτια, κι' άλλα κτήματα, ίσως και κανένα χωριό...

—Έμένα μου φάνει, ότι βλέπω φώναζε ο Τζών Μπλόκ. Γιατί δεν πιστεύω να έχω το νησί σας ωραιότερη έξοχη άπ' αυτή.

—Τι λέτε, κύριε Μπλόκ! άποκρίθηκε η Ντόλλ. Έδώ δεν είναι τίποτα μπροστά στη βή της Έπαγγελίας.

—Άλήθεια, έβεβαίωσε η Τζένου. Το βιβλικό όνομα που της έδωσε ο κ. Ζερμάτ της άξιζει. Κι' εμείς, ευτυχέστεροι από τους Έβραίους, θα φθάσουμε στη γη Χαναάν!

Στις έξη, άναφαν πάλι φωτιά από ξερα ξύλα κι' έτοιμασαν το γεύμα τους όπως το πρώτο. Δεν είχαν έδώ σπηλιά για να διανυκτερεύσουν. Ο καιρός όμως ήταν λαμπρός, δροσιά δεν είχε πολλή και ύστερα από το κρύο της ημέρας, θα κοιμώνταν στο υπαίθρο μια χαρά.

Έπειδή όμως, άμα έσκοτεινόσε, άρχισαν να ακούγονται μακρινά ούρλιασματα, ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος κι' ο ναύκληρος άποφασίσαν να άγρυπνήσουν με τη σειρά τους. Προφύλαξη όχι βέβαια περιττή, άφου στο μέρος αυτό του νησιού υπήρχαν και θηρία.

Έτσι πέρασαν τη νύκτα. Και τα χαράματα πάλι ξεκίνησαν.

Ο δρόμος δεν παρουσιάζε πιά καμιά δυσκολία. Μόνο που λοξοδρομούσαν κάπου κάπου, για να περπατούν κάτω από δένδρα, γιατί ο ήλιος έκαιγε πολύ.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΕΣ' ΣΤΟΝ ΚΥΜΑΤΩΝ ΤΟΝ ΣΑΟΣ

ΜΙΑ ΖΩΗ

Πόσες χαρές, καρδιά μου έσύ, στο κύμα πλάι δε χαρμής, τα μαγεμένα δειλιανά και τα γαλήνια βράδια! — Κι' εγώ μαζί σας σ' άνοιχτα, γολέτες, ταξιδιάρικες, ανάμεσα σάρανοι και γης, στου μπατί μες στα χάρδια!

Βαρκούλες νυφοσύλιτες, τάσπρα πανόκια κόσσε — μίς πεταλούδας τα φτερά — να τ'άγκαλιάσει ο άγέρας — και σεις, νεράιδες του γαλασίου, γλυκό τραγουδι άρχίστε που στη γαλήνη ν' άπλώθη της ήμερης έσπερας.

Ν' άκούσει το τραγουδι σας γύρω να έδω τα κήματα κι' από έναν πόνο — μια χαρά τα μάτια μου να κλείσω στής εύκυχίας μες σ' άνεμο, στου μπατί τα φίληματα κι' αν είναι και στο χέρι μου, ποτέ να μην ξεπληθώ...

Ι. Θ. ΚΑΡΡΙΑΣ

